

Sygn. akt IV CSK 59/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L. N.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. zasądził od [...] Towarzystwa Ubezpieczeń SA [...] w W. na rzecz powoda kwotę 102 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej powód doznał na skutek wypadku, któremu uległ w dniu 22 marca 2006 r., ustalił odpowiedzialność pozwanego za przyszłe, ewentualne skutki tego wypadku oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Apelacja powoda została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] wyrokiem z dnia 11 października 2013 r.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 445 § 1 k.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą jej zasadnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma więc ograniczony zakres, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Ten szczególny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Przesłanka wskazana przez skarżącego w sprawie nie występuje. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ta przesłanka występuje wówczas gdy orzeczenie narusza prawo w sposób oczywisty, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla każdego dla prawnika,

bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Należy ponadto zauważyć, że określenie wysokości zadośćuczynienia należy do sądów meriti, a zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy kwot przyznanych z tego tytułu mogłoby nastąpić tylko wtedy, gdyby były one rażąco niewspółmierne do wszystkich ustalonych aspektów sprawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 10971, Nr 3, poz. 53), co nie miało miejsca.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).